

Sygn. akt V KK 614/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **W. F.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 30 stycznia 2019 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. oraz

art. 523 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w G., sygn. akt II K [...], uznał W. F. za winnego popełnienia występku z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywy po 25 zł każda.

Apelacje od wyroku złożyli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońca oskarżonego. Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyżej wymienionego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego W. F., zaskarżając go w całości. W kasacji obrońca zarzucił:

„uchylenie będące bezwzględną przyczyną odwoławczą, wymienioną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, polegającą na skazaniu oskarżonego, któremu zarzucono wyrządzenie szkody w wysokości 3.317,30 zł, a przypisano wyrządzenie szkody w wysokości 1.964,52 zł, podczas gdy wartość ewentualnej szkody nie przekroczyła 1/4 minimalnego wynagrodzenia, oraz wymienioną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego pomimo przedawnienia karalności wykroczenia typizowanego w art. 124 § 1 k.w., w rozumieniu art. 45 § 1 k.w. ”.

Podnosząc tak opisane zarzuty obrońca wniósł o „uniewinnienie oskarżonego z uwagi na oczywiście niesłuszne skazanie, ewentualnie o uchylenie wyroku sądu II instancji i poprzedzającego go wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.”.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację obrońcy skazanego, jako niedopuszczalną z mocy ustawy należało pozostawić bez rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, dla możliwości wniesienia kasacji przez stronę, konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W tym postępowaniu wobec W. F., co prawda zapadł wyrok skazujący, jednakowoż wyłącznie na karę grzywny. Respektując więc wskazane powyżej ograniczenia obrońca mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 k.p.k. W zarzucie nadzwyczajnego środka zaskarżenia jego autor wskazał na zaistnienie sytuacji opisanej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., a mianowicie, sprzeczność w treści orzeczenia

uniemożliwiającą jego wykonanie, nadto podniósł uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. Oba opisane w taki sposób uchybienia nie kwalifikują się jednak jako naruszenie wskazanych przepisów art. 439 k.p.k. Kwestionowane przez skarżącego okoliczności wskazane w uzasadnieniu kasacji w sposób ewidentny dowodzą, że intencją skarżącego jest podważenie dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, co do wysokości wyrządzonej przestępstwem szkody. O ile w apelacji obrońca oskarżonego wprost kwestionował wyliczenie szkody wyrządzonej przez oskarżonego (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych). O tyle w kasacji zapewne świadom ograniczenia wynikającego z treści art. 523 § 2 k.p.k. pod pozorem istnienia tzw. bezwzględnych powodów odwoławczych zakwestionował ponownie ustalenia faktyczne w zakresie wysokości szkody, uznając, iż nie przekroczyła ona $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, co – jego zdaniem – winno skutkować przyjęciem, że czyn ten stanowił wykroczenia, co z kolei, winno powodować umorzenie postępowania karnego wobec przedawnienia karalności czynu. W formule z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. nie mieści się oczywiście sprzeczność w treści aktu oskarżenia i wyroku, ale sprzeczność w treści samego wyroku, i to taka, która uniemożliwia jego wykonanie. Tymczasem, to właśnie sprzeczność pomiędzy zarzutem aktu oskarżenia a rozstrzygnięciem w wyroku co do wysokości szkody skarżący ulokował na płaszczyźnie naruszenia normy art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. W sytuacji gdy w wyroku ustalono wysokość szkody na 1964,52 zł, to jasne jest również i to, że czyn przypisany skazanemu nie stanowił wykroczenia, a zatem, nie mogło w dacie orzekania dojść do przedawnienia jego ścigania.

Skoro, więc kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest niedopuszczalna w świetle ustawy, należało orzec o pozostawieniu jej bez rozpoznania. Sąd Najwyższy obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich uiszczenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.